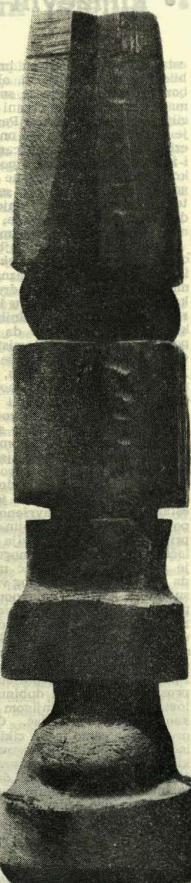

SKOPJE

LJUPČO STOJMENSKI

skopje 26. jul 1963.

Nesreća,
ti koja podiže do rubova propasti
svakoga i sve u ovom kraju,
bar da si golemi izvor
što zaklokata pred našim koracima
i koji izbacuje najužareniju lavu
lava besmisla.
A imamo imamo mi
i toliko jake vetrove u svojim uzdasima
imáćemo
da te usagimo da te prekoračimo i tebe
pa iako nam unutra u dušama
za devet zima jednodrom
danas hladnoća veće

III

Vraćajući se iz Postelje
gde sahranismo
sve intimnosti noći
i sve svoje nedogodenje snove
eve nas zatetani kao duhovi
na neprohodnoj ravni pustoši

Ko to iz temela iščupa naše domove
Grane vise skršene Grane
drveća raslog na našim rukama
Drveća koje beše s plodovima
Plodovima u jedrom trenju
Zrenju našeg života

Poskoči zemlja skupljajući skutove
svog oskrnavljenog materinstva

Lišeni mogućnosti pobune
prečekujemo i molitvu svoje krvi
korak da nam ne padne u prebrze vode
toga što se dogodilo i što se još dešava

IV

Pri kraju besčutno proskitanog života
kao prastara tužbalica na groblju
na trotoarima ulica na kolentima
misli jecajuć neutrošen:
što je naše bilo više nije
drugo se pak ružno izmeni

Zmijo, upuci otrovni jezik
Zar izgubismo i ono što nismo imali
Kravata tugo ispučalog kamena
grade naš!
(odiomak)

GLIGOR ČEMERSKI

Znam da zidovi, tavanice, predmeti što nas okružavaju nemaju usana dok naše čute. Znam da nema nikoga ko može da pomoći pokrete naših tela među tim, od neke unutrašnje lomljave potresenim zドvima, munjevite, oproštajne izlive ljubavi — ponakad zamrele pod voškom smrti, strah za živote drugih što štreca koga struja, vratanje u sestvrene granice, lomljaju svesnih sila u trenutku najblizeg dodira sa samom strukturonu egzistencije i strujanju između materije i svesnosti kobne čulne granice. Ostaće sa one strane govora u fizička stradanja onih pod masivnim betonom, a sa drugom sposobnim za disanje, i onih iz mračnih podrumskih prostorija, iz praznina u peplu i malteru, tamo gde im je same Štačić sadzao mišja skloništa, onih koje je samo nesebičan napor drugih povratio u život. Mnogi od nas moći će da ispričaju dosta stvari količko čudnih toljki i strahotnih. Govor predmeta moguće je pri većoj prostornoj komoci. A ono što smo videli bilo je više nego stravično. Ni užas pred prirodom, ni ushićenje pred naletom neizmerljivog altrizma zadugo nećemo moći da izmerimo istinskom merom, i možda je to sræa, a možda još jedan jad. Ali znam i to da nasi jcdan govor, naš i nezaboravan, ponovo vraća u svet koji postoji za nas sve dok postoji život i čovek koji diše, čovek koji peva, pa makar i rđajući. I danas, kada deset dana posle udara našizm snage da prevladaju zanemelost, nemoćnu ratnici nad grobovima onih koji su umrli pred našim očima, danas to činim stanji za mnoge života, teži za mnogo teških grobova.

SRBO IVANOVSKI 10-74680423 W
ružan san u zoru 26. jula

Još uvek putujemo kroz ovo stravično jutro,
koliko kopita topče ispod našeg uzglavlja!
Grad se bacaj s planine na planine
mašući repom od rumene prašine.

I dok mi jedno ružno nebo nude novi dan
nemoćno savija svoja teška kolena.
Njegova kubeta skrivači beli vodoskoci
i vrataju ih u predele koji su oduvek bili zemlja.

Stanji za trenušak, skameni se za trenušak, samo kamen
traje,
ovde je krik čutanje, i čutanje krik!
Reč je slična uplašena zverka
koja jedva pronalazi grlo.

Reč umiru po putevinama našeg mesa,
putevinama koji se ruše u slepočnici.
Sam sâm sa svojim jedinim bogatstvom — strahom
o, ružni božur mogu sna.

Još uvek putuješ kroz ovo stravično jutro,
koliko kopita topče ispod tvoga uzglavlja.
Ludo se bacaj s planine na planine
mašući repom od rumene prašine.

Nedaleko stoje most kao zainaćena živočinja, ne-
zgrapna i tyrdoglavno raskoračena između obala. Jedino
nema njegovog kamenog znaka negde na sredini, sa
tektom na turškom, čije značajke nikada nisam uspe-
da odgovetnem. Ali, dole, na jednom od stubova, iz-
nad vode sloji tajanstvena i neobjašnjiva ružna vre-
mena, i kao da bojom kamena na kome je urezana
kazuje svoju poruku o prolaznosti vode i večnosti
lepote.

Ali, nema ni toliko novih visespratnica koje su iz-
rastale ponekad možda nedovoljno organizovano, no
sve masovnije, ističući zelenе transparentne svojih bal-
kona i postavljajući svoje zahteve, u vidu saksija s
ovećem i detinjnim peleha, za poštovanje radosti svaki-
dašnjice.

Nema magične kutije Stanice, gde je sve — novine,
razglednice, osvježavajuća pića — nosilo uznemiravaju-
ći, neusahlji dah putovanja, gde vas vozovi u letu uvek
mogu odvesti na jug, tamo prema nekakvoj usijanoj Devdeliji gde grožde već mirišu na Grčku, a zimi obe-
čavaju gradove na Severu, čitave od ljubičastog stakla
i dima.

I nema blokskopa Balkan gde između pretrčavanja
miševa i mirisa paste za mazanje poda još uvek
sladunjavci duhovi Harl Pila i Rudolfa Valentina iz
predrađnih filmova. Kupole malteru ne čuvaju jevtine
i uzbudljive filmove o Tarzanu koji su gledani pra-
zna letnja popodneva. Nema ni stare kule bez istorije
koja, zbijena između jedne male štamperije i novo-
gradnji, nasilno prisluštujuće svim predstavama u
letnjoj bašti.

I nema Narodne biblioteke sa svojom crnom kupo-
lom koja je likila na austrogarski šlem, u kojoj
sno ja i moji vrišnjaci otkrivali Crnjskog i Drajnca,
i koju, jedne osobito oštре zime, odosmo ja i Tanja da
zajedno čitamo toplu, bojam i mirisima natopljenu,
„Afriku“ Rastka Petrovića.

I nema stare, licejski učenoce zgrade Više pedago-
ške škole, nekadašnje Muške gimnazije, no nema ni
sadašnje, nove zgrade gimnazije „Cvetan Dimov“, po-
malo suve i studene, no Zagoričive u vreme odmora i
rastreane u potrazi za burekom i sramežljivim poznan-
stvima nižih razreda. Sada, prolazeći pored nje, možu
sam da kažem, pokazujući negde neodređeno u vaz-
duhu nad niskim krovovima: tu sam prepisivao pismene
zadatke iz matematike i tu sam negde, na sastancima
literarne družine, vodio gimnazijalski neuredene
razgovore o prvim pesmama Miha Atanassovog.

I nema kafane, „Igrev“ s beskonačnim razgovorenjem
o i oko literaturi, kao što nema, strah me je, ni one
jedinstvene atmosfere Ilindenske ulice, koja se osećala
sve dok je njom prolazio konjski fiaker i dok je, u
prvim godinama, služila za nedeljne izlete u onda udaljeni park.

I nema Trga Slobode, njezognog zatvorenog, elip-
sastog prostora u kome se možda načinje oscećao ubr-
zani šok grada. Gledan od ogaza, s prozora redakcije
„Mladog bora“ (koja takođe nema) malii trg beše pun
nekakvog mravljeg crnog električišta, s načigled
haočinim anjonskim i kationskim kretanjem i prola-
ženjem bi joščav, šatora i masno ljubičastih i viknja-
tih limuzina. I ovog trenutka, kada se setim tog pri-
zora, u nozdrve mi udara frigidni miris plastične
glavolobi miris crne gume, hranljivi miris vlaž-
ne hrtije blizak mirisu kvasca — miris pokiolog grada
koji žuri nekuda, starajući se da se snabde kartom za
kino, slobodnim stolom u kafani, krevezom za ljubav.

Iz ruševina Doma JNA izvlače mašineriju časovni-
ka sa njenoj zvonima. Podižem klatno koje je vezane
s mašinerijom odbrojavalо časove gore u visini i ba-
cam ga na gomiti metalu. Zvuk se širi preko trga kao
isparanje prošlogodišnjeg pljuska, kao miris na viš-
inu od ovog proleća, kao spomen na gimnazijalnu lju-
bab.

10-74680423 W
ZORAN M. JOVANOVIĆ

pesma koja ostaje bez imena

Visoko u sebi
nosim jedan grad
čije kuće kao kameni golubovi
sleču na moja ramena

Znali smo da
isprepletanim prstima
otpoečemo igru

tamo где volimo da počnemo bitku
ja: visoki Zoran

zajubljen u njegove žive ikone
na otvorenim prozorima

i on: grad

čije je ime urezano

u svaki moj koren

Znali smo da brojeve razlistamo u cvet
koji od vrata doseže
do naših čelđ
i da ga kad pročeta
pretvorimo u pticu

s najlepšim zlatnim oreolom

leta

Sve do jednog broja
broja — necveta
broja — neptice
broja koji igru pepeli
u vazduhu

Duboko u sebi

nosim jedan grad

golemu ruševinu

njegovu ili moju

i pticu u pepetu mu sanjam

usnama u kljun život da joj udahнем

za let —

šarena duga među mojim rukama

za odmor —

kameno pristanište na mojim ramanima

26. j u l 1963.

10-74686747

PETAR M. ANDREEVSKI

Beše prvi dan, a svi su dani prvi i početni, ako se u njima nešto traži, daleko od navika, posle rođenja. Razlike su samo u prostoru. Trebalо je u svakoj reči da se izmeni istina, trebalо je u svakoj reči da se provali. Beše i drugi dan, beše i treći dan u gradu; on se čolukud otvarao i žene, koje su mirisale na sošla-krem i na jutarnje izdanje novina, čekale su pred vratima mlečarnica s mnogo lepih misli o svojim ženama koji su autobusima odlazili prema fabrikama i kancelarijama. Pozorite se vraćalo s gostovanja, a gostovanju novog cirkusa beše najavljenno na svim raskrnicama...

Svi gradovi imaju slične podatke. Jedino razoreni gradovi imaju sopstvene podatke koji se ne podaju poređenjima. Zato njegovo vreme ne treba da se izvukije izvan njega. Treba samo da se ostane u njemu ili samo da će poštije prepričavanjem.

Neko je nekada pisao da je kamen trajniji od čoveka koji se njim tako raznovrsno služi. Jadi danas pišem da je čovek trajniji od kamena kojim će u gradu izgraditi novi grad.

10-74685703

ANTE POPOVSKI

vraćamo se u jedan grad od biljaka

Ko nas ostavi u ovom beskraju?

Šta to tražimo u ovom kraljevstvu?

Cutanjem me uspavljuješ

Cutanjem me budiš

Cutanje kru mi stvari

Od cutanja mi tvrdava sazida:

Nemi ratnik čekam pred osušenom šumom.

Od cutanja se sudaraju svedoci

Od cutanja se rodii jesen

Od cutanja počinje požar

— pre nego što počne uništi i ono čega nema.

Cutanjem me uspavljuješ

Cutanjem me budiš

Cutanje kru mi stvari

Od cutanja mi tvrdava sazida:

Cutice se vraćam u jedan grad od skamenjenih biljaka
U jedno kraljevstvo poraza bez bojnih polja
I čekam:

Neko me dovikuje

Ja grla nemam

Vraćam se pognut u jednu osušenu šumu

U kojoj se svii putevi završavaju

I van koje ništa ne postoji

10-74686215

BOGOMIL ĐUZEL

Trenutak je prevashodno etički. Koliko je potrebno da promenimo svoje živote, od najsitnijih navika do najkrupnijih planova za budućnost, da bismo produžili učestvovanje u jednom životu oko nas, i koliko je potrebno da zadržimo od toga da bismo produžili živeti svoj jedan po jedan ljudski vek. Žrtvovanja i rizikovanje su neizbežni kar hleb i so, iako to ne znači da će svako kao neizbežni sudbinu doživeti da se ponovo rodi iz ovog pepela. Nadajmo se da će odluke sazrevati kao plodovi da u pravo vreme padnu sa svog stabla. U međuvremenu ne ostaje ništa drugo sem da živimo s licem svirepe lepote koja nas ima izmenjeno i da ljubimo to strašilo koje golo kao ljudska sudbina stoji usamljeno u poljima.

10-74680471

CANE ANDREEVSKI

nemoć reči

Ne možemo da iskažemo plać,
ne možemo da iskažemo vršak,
zašto tvrde reči izviru kao plać,
zašto nežne reči izviru kao vršak.

Nijedna reč ne nalazi svoje obliče:
kažemo dom, a vidimo prazninu,
kažemo čovek, a vidimo očaj,
nijedna reč ne nalazi svoje obliče.

Možemo jedino da dotaknemo vazduh
ali nam čela odjeknu ka vrele kugle bola,
uzalud tražimo reči usred prašine koja se nije slegla,
jedino će godine moći da ih obновi.

I sad smo bez njih, a bile su mehuri naših strujanja:
moraćemo da zakorčimo u bol sasvim golii
i sasvim čutljivi, ali ponovo uspravni,
jer ovo je sprovod koji nema svoje ogledalo.

DIMITAR SOLEV

Covek se vraća u srce svog grada bez sopstvenog srca u sebi. Pražnije ruševina više nisu praznine sećanja. Tek što smo zaledeni od traume rata, od tutejnjave u dijafragmi, od opsesije ruševina, od leleka majki, — evo nas ponovo licem-u-lice, suzom-u-sužu, mukom-u-muk, pred slikom jednog sakatog postojanja koje se zvalo naše detinjstvo.

Skopje, tvoja slika je — ruševine!

Grade bliski i daleki, grade zeleni i sivi, grade u cvetu i u pepelu, grade-kolevko i grade-maćeho, grade u dve obale i između dve ljubavi, grade ružni i lepi, grade jedan među mnogima i jedinstveni medu svima, rođeni grade i za one koji nisu rođeni u tebi, grade kritikovani i voljeni, grade nešrečni i veličanstveni, grade isključivo suprotnosti i isključivo ljubavi, grade čerpiči i grade solitera, grade oftakto te imamo kao naš predodređeni za gradilišta, grade veselii balkona i prijava trotoara, grade plitke prošlosti i odmaštane budućnosti, grade na devet brda i sedam voda, grade prasine i pesme, grade kratkog proleća i još kraćeg pamćenja, grade koji si doskorio licu na dočestjanje sopstvene slobode, grade svoje dece koja više nisu twoja, grade na ovoj Blatiji između krtih bagremi i trske koja stene, grade prizemne nemaštine koja se upinjala da stane sebi na grlo, grade tez svoj žagora i bez svojih krovova — nagledamo se cve avugustovke noći tog starog neba, dublje, od tvoje zemlje i zvezdanjeg od tvoje sadašnjosti. Našušamo se, usred crnog dana, na poljskoj žezni po suvodenici tvjih ulica; paucina tvoje zagrenute tišine ostanam na licima kao dova bora, od pepela tvoje zuguslije te trošnosti posiveše nam oči.

Grade na kolenima, grade u kotlu, grade ped građivima. Tvoja slika je — ruševine. Tvoji krovovi su odleteli sa pticama, tvoji pogrebi su bez povorki, zidovi su ti raspasti kao krvstvi, tvoji prozori su prazne čene duplje, tvoji tavani su oklepavilli kao bolno lišće fikusa, drveće ti je osušeno od zamrljosti, stepenista su ti zdrobljene vilice... Na izgled čitav, liciš na još uvek ispravan organizam koji se postepeno hladil, iseljavala se i modri, da bi izgledalo na kraju da su sve njegove unutrašnje žile i nervi, sistemi i funkcije iskidani kad fina pačnica.

Pa ipak, iako je tvoja slika — ruševine, grade ne dva brega i između dva sveta, grade pedu medu prošlosti i budućnosti, grade neminošnog sećiva sadašnjosti, tvoje ime ostaje — grad gradilišta. Ipak čemo te izgraditi, izgraditiće te legpę, izgraditiće te da još više budete naš. Ne samo da se obnove krovovi koji će na zaštititi od varljivog pebetskog plavetnila. Ne samo da napravimo spomenik jednog načelničkog razaranja, svedočanstvo jedne neponajljive nesreće, bašku jedne stihije — koliko zbog toga da povratimo toliko potrebnu iluziju kako vladamo i prirodom. Ta snaga, ta nesreća, ta kuknjava, koja nas s vremenom na vreme potresla, da nas opromene kako smo samo jedan, suprostavljeni, osmijeljeni, aktivni deo nje. Deo iznad delova. Prosto — ljudi...

Pa ipak, iako je tvoja slika — ruševine, grade ne

dva brega i između dva sveta, grade pedu medu prošlosti

i budućnosti, grade neminošnog sećiva sadašnjosti,

tvoje ime ostaje — grad gradilišta. Izgraditiće te legpę, izgraditiće te da još više budete naš. Ne samo da se obnove krovovi koji će na zaštititi od varljivog pebetskog plavetnila. Ne samo da napravimo spomenik jednog načelničkog razaranja, svedočanstvo jedne neponajljive nesreće, bašku jedne stihije — koliko zbog toga da povratimo toliko potrebnu iluziju kako vladamo i prirodom. Ta snaga, ta nesreća, ta kuknjava, koja nas s vremenom na vreme potresla, da nas opromene kako smo samo jedan, suprostavljeni, osmijeljeni, aktivni deo nje. Deo iznad delova. Prosto — ljudi...

Pa ipak, iako je tvoja slika — ruševine, grade ne

dva brega i između dva sveta, grade pedu medu prošlosti

i budućnosti, grade neminošnog sećiva sadašnjosti,

tvoje ime ostaje — grad gradilišta. Izgraditiće te legpę, izgraditiće te da još više budete naš. Ne samo da se obnove krovovi koji će na zaštititi od varljivog pebetskog plavetnila. Ne samo da napravimo spomenik jednog načelničkog razaranja, svedočanstvo jedne neponajljive nesreće, bašku jedne stihije — koliko zbog toga da povratimo toliko potrebnu iluziju kako vladamo i prirodom. Ta snaga, ta nesreća, ta kuknjava, koja nas s vremenom na vreme potresla, da nas opromene kako smo samo jedan, suprostavljeni, osmijeljeni, aktivni deo nje. Deo iznad delova. Prosto — ljudi...

Pa ipak, iako je tvoja slika — ruševine, grade ne

dva brega i između dva sveta, grade pedu medu prošlosti

i budućnosti, grade neminošnog sećiva sadašnjosti,

tvoje ime ostaje — grad gradilišta. Izgraditiće te legpę, izgraditiće te da još više budete naš. Ne samo da se obnove krovovi koji će na zaštititi od varljivog pebetskog plavetnila. Ne samo da napravimo spomenik jednog načelničkog razaranja, svedočanstvo jedne neponajljive nesreće, bašku jedne stihije — koliko zbog toga da povratimo toliko potrebnu iluziju kako vladamo i prirodom. Ta snaga, ta nesreća, ta kuknjava, koja nas s vremenom na vreme potresla, da nas opromene kako smo samo jedan, suprostavljeni, osmijeljeni, aktivni deo nje. Deo iznad delova. Prosto — ljudi...

Pa ipak, iako je tvoja slika — ruševine, grade ne

dva brega i između dva sveta, grade pedu medu prošlosti

i budućnosti, grade neminošnog sećiva sadašnjosti,

tvoje ime ostaje — grad gradilišta. Izgraditiće te legpę, izgraditiće te da još više budete naš. Ne samo da se obnove krovovi koji će na zaštititi od varljivog pebetskog plavetnila. Ne samo da napravimo spomenik jednog načelničkog razaranja, svedočanstvo jedne neponajljive nesreće, bašku jedne stihije — koliko zbog toga da povratimo toliko potrebnu iluziju kako vladamo i prirodom. Ta snaga, ta nesreća, ta kuknjava, koja nas s vremenom na vreme potresla, da nas opromene kako smo samo jedan, suprostavljeni, osmijeljeni, aktivni deo nje. Deo iznad delova. Prosto — ljudi...

Pa ipak, iako je tvoja slika — ruševine, grade ne

dva brega i između dva sveta, grade pedu medu prošlosti

i budućnosti, grade neminošnog sećiva sadašnjosti,

tvoje ime ostaje — grad gradilišta. Izgraditiće te legpę, izgraditiće te da još više budete naš. Ne samo da se obnove krovovi koji će na zaštititi od varljivog pebetskog plavetnila. Ne samo da napravimo spomenik jednog načelničkog razaranja, svedočanstvo jedne neponajljive nesreće, bašku jedne stihije — koliko zbog toga da povratimo toliko potrebnu iluziju kako vladamo i prirodom. Ta snaga, ta nesreća, ta kuknjava, koja nas s vremenom na vreme potresla, da nas opromene kako smo samo jedan, suprostavljeni, osmijeljeni, aktivni deo nje. Deo iznad delova. Prosto — ljudi...

Pa ipak, iako je tvoja slika — ruševine, grade ne

dva brega i između dva sveta, grade pedu medu prošlosti

i budućnosti, grade neminošnog sećiva sadašnjosti,

tvoje ime ostaje — grad gradilišta. Izgraditiće te legpę, izgraditiće te da još više budete naš. Ne samo da se obnove krovovi koji će na zaštititi od varljivog pebetskog plavetnila. Ne samo da napravimo spomenik jednog načelničkog razaranja, svedočanstvo jedne neponajljive nesreće, bašku jedne stihije — koliko zbog toga da povratimo toliko potrebnu iluziju kako vladamo i prirodom. Ta snaga, ta nesreća, ta kuknjava, koja nas s vremenom na vreme potresla, da nas opromene kako smo samo jedan, suprostavljeni, osmijeljeni, aktivni deo nje. Deo iznad delova. Prosto — ljudi...

Pa ipak, iako je tvoja slika — ruševine, grade ne

dva brega i između dva sveta, grade pedu medu prošlosti

i budućnosti, grade neminošnog sećiva sadašnjosti,

tvoje ime ostaje — grad gradilišta. Izgraditiće te legpę, izgraditiće te da još više budete naš. Ne samo da se obnove krovovi koji će na zaštititi od varljivog pebetskog plavetnila. Ne samo da napravimo spomenik jednog načelničkog razaranja, svedočanstvo jedne neponajljive nesreće, bašku jedne stihije — koliko zbog toga da povratimo toliko potrebnu iluziju kako vladamo i prirodom. Ta snaga, ta nesreća, ta kuknjava, koja nas s vremenom na vreme potresla, da nas opromene kako smo samo jedan, suprostavljeni, osmijeljeni, aktivni deo nje. Deo iznad delova. Prosto — ljudi...

Pa ipak, iako je tvoja slika — ruševine, grade ne

dva brega i između dva sveta, grade pedu medu prošlosti

i budućnosti, grade neminošnog sećiva sadašnjosti,

tvoje ime ostaje — grad gradilišta. Izgraditiće te legpę, izgraditiće te da još više budete naš. Ne samo da se obnove krovovi koji će na zaštititi od varljivog pebetskog plavetnila. Ne samo da napravimo spomenik jednog načelničkog razaranja, svedočanstvo jedne neponajljive nesreće, bašku jedne stihije — koliko zbog toga da povratimo toliko potrebnu iluziju kako vladamo i prirodom. Ta snaga, ta nesreća, ta kuknjava, koja nas s vremenom na vreme potresla, da nas opromene kako smo samo jedan, suprostavljeni, osmijeljeni, aktivni deo nje. Deo iznad delova. Prosto — ljudi...

Pa ipak, iako je tvoja slika — ruševine, grade ne

dva brega i između dva sveta, grade pedu medu prošlosti

i budućnosti, grade neminošnog sećiva sadašnjosti,

tvoje ime ostaje — grad gradilišta. Izgraditiće te legpę, izgraditiće te da još više budete naš. Ne samo da se obnove krovovi koji će na zaštititi od varljivog pebetskog plavetnila. Ne samo da napravimo spomenik jednog načelničkog razaranja, svedočanstvo jedne neponajljive nesreće, bašku jedne stihije — koliko zbog toga da povratimo toliko potrebnu iluziju kako vladamo i prirodom. Ta snaga, ta nesreća, ta kuknjava, koja nas s vremenom na vreme potresla, da nas opromene kako smo samo jedan, suprostavljeni, osmijeljeni, aktivni deo nje. Deo iznad delova. Prosto — ljudi...

Pa ipak, iako je tvoja slika — ruševine, grade ne

dva brega i između dva sveta, grade pedu medu prošlosti

i budućnosti, grade neminošnog sećiva sadašnjosti,

tvoje ime ostaje — grad gradilišta. Izgraditiće te legpę, izgraditiće te da još više budete naš. Ne samo da se obnove krovovi koji će na zaštititi od varljivog pebetskog plavetnila. Ne samo da napravimo spomenik jednog načelničkog razaranja, svedočanstvo jedne neponajljive nesreće, bašku jedne stihije — koliko zbog toga da povratimo toliko potrebnu iluziju kako vladamo i prirodom. Ta snaga, ta nesreća, ta kuknjava, koja nas s vremenom na vreme potresla, da nas opromene kako smo samo jedan, suprostavljeni, osmijeljeni, aktivni deo nje. Deo iznad delova. Prosto — ljudi...

Pa ipak, iako je tvoja slika — ruševine, grade ne

dva brega i između dva sveta, grade pedu medu prošlosti

i budućnosti, grade neminošnog sećiva sadašnjosti,

tvoje ime ostaje — grad gradilišta. Izgraditiće te legpę, izgraditiće te da još više budete naš. Ne samo da se obnove krovovi koji će na zaštititi od varljivog pebetskog plavetnila. Ne samo da napravimo spomenik jednog načelničkog razaranja, svedočanstvo jedne neponajljive nesreće, bašku jedne stihije — koliko zbog toga da povratimo toliko potrebnu iluziju kako vladamo i prirodom. Ta snaga, ta nesreća, ta kuknjava, koja nas s vremenom na vreme potresla, da nas opromene kako smo samo jedan, suprostavljeni, osmijeljeni, aktivni deo nje. Deo iznad delova. Prosto — ljudi...

Pa ipak, iako je tvoja slika — ruševine, grade ne

dva brega i između dva sveta, grade pedu medu prošlosti

i budućnosti, grade neminošnog sećiva sadašnjosti,

tvoje ime ostaje — grad gradilišta. Izgraditiće te legpę, izgraditiće te da još više budete naš. Ne samo da se obnove krovovi koji će na zaštititi od varljivog pebetskog plavetnila. Ne samo da napravimo spomenik jednog načelničkog razaranja, svedočanstvo jedne neponajljive nesreće, bašku jedne stihije — koliko zbog toga da povratimo toliko potrebnu iluziju kako vladamo i prirodom. Ta snaga, ta nesreća, ta kuknjava, koja nas s vremenom na vreme potresla, da nas opromene kako smo samo jedan, suprostavljeni, osmijeljeni, aktivni deo nje. Deo iznad delova. Prosto — ljudi...

Pa ipak, iako je tvoja slika — ruševine, grade ne

dva brega i između dva sveta, grade pedu medu prošlosti

i budućnosti, grade neminošnog sećiva sadašnjosti,

tvoje ime ostaje — grad gradilišta. Izgraditiće te legpę, izgraditiće te da još više budete naš. Ne samo da se obnove krovovi koji će na zaštititi od varljivog pebetskog plavetnila. Ne samo da napravimo spomenik jednog načelničkog razaranja, svedočanstvo jedne neponajljive nesreće, bašku jedne stihije — koliko zbog toga da povratimo toliko potrebnu iluziju kako vladamo i prirodom. Ta snaga, ta nesreća, ta kuknjava, koja nas s vremenom na vreme potresla, da nas opromene kako smo samo jedan, suprostavljeni, osmijeljeni, aktivni deo nje. Deo iznad delova. Prosto — ljudi...

Pa ipak, iako je tvoja slika — ruševine, grade ne

dva brega i između dva sveta, grade pedu medu prošlosti

i budućnosti, grade neminošnog sećiva sadašnjosti,

tvoje ime ostaje — grad gradilišta. Izgraditiće te legpę, izgraditiće te da još više budete naš. Ne samo da se obnove krovovi koji će na zaštititi od varljivog pebetskog plavetnila. Ne samo da napravimo spomenik jednog načelničkog razaranja, svedočanstvo jedne neponajljive nesreće, bašku jedne stihije — koliko zbog toga da povratimo toliko potrebnu iluziju kako vladamo i prirodom. Ta snaga, ta nesreća, ta kuknjava, koja nas s vremenom na vreme potresla, da nas opromene kako smo samo jedan, suprostavljeni, osmijeljeni, aktivni deo nje. Deo iznad delova. Prosto — ljudi...

Pa ipak, iako je tvoja slika — ruševine, grade ne

dva brega i između dva sveta, grade pedu medu prošlosti

i budućnosti, grade neminošnog sećiva sadašnjosti,

tvoje ime ostaje — grad gradilišta. Izgraditiće te legpę, izgraditiće te da još više budete naš. Ne samo da se obnove krovovi koji će na zaštititi od varljivog pebetskog plavetnila. Ne samo da napravimo spomenik jednog načelničkog razaranja, svedočanstvo jedne neponajljive nesreće, bašku jedne stihije — koliko zbog toga da povratimo toliko potrebnu iluziju kako vladamo i prirodom. Ta snaga, ta nesreća, ta kuknjava, koja nas s vremenom na vreme potresla, da nas opromene kako smo samo jedan, suprostavljeni, osmijeljeni, aktivni deo nje. Deo iznad delova. Prosto — ljudi...

Pa ipak, iako je tvoja slika — ruševine, grade ne

dva brega i između dva sveta, grade pedu medu prošlosti

i budućnosti, grade neminošnog sećiva sadašnjosti,

tvoje ime ostaje — grad gradilišta. Izgraditiće te legpę, izgraditiće te da još više budete naš. Ne samo da se obnove krovovi koji će na zaštititi od varljivog pebetskog plavetnila. Ne samo da napravimo spomenik jednog načelničkog razaranja, svedočanstvo jedne neponajljive nesreće, bašku jedne stihije — koliko zbog toga da povratimo toliko potrebnu iluziju kako vladamo i prirodom. Ta snaga, ta nesreća, ta kuknjava, koja nas s vremenom na vreme potresla, da nas opromene kako smo samo jedan, suprostavljeni, osmijeljeni, aktivni deo nje. Deo iznad delova. Prosto — ljudi...

Pa ipak, iako je tvoja slika — ruševine, grade ne

dva brega i između dva sveta, grade pedu medu prošlosti

i budućnosti, grade neminošnog sećiva sadašnjosti,

tvoje ime ostaje — grad gradilišta. Izgraditiće te legpę, izgraditiće te da još više budete naš. Ne samo da se obnove krovovi koji će na zaštititi od varljivog pebetskog plavetnila. Ne samo da napravimo spomenik jednog načelničkog razaranja, svedočanstvo jedne neponajljive nesreće, bašku jedne stihije — koliko zbog toga da povratimo toliko potrebnu iluziju kako vladamo i prirodom. Ta snaga, ta nesreća, ta kuknjava, koja nas s vremenom na vreme potresla, da nas opromene kako smo samo jedan, suprostavljeni, osmijeljeni, aktivni deo nje. Deo iznad delova. Prosto — ljudi...

Pa ipak, iako je tvoja slika — ruševine, grade ne

dva brega i između dva sveta, grade pedu medu prošlosti</